

מונולוג של דויד קוליץ

את האירגון הטכני של ההפגנה עשה יוסי יסעור, מצוות-החוקה של אוריאל רייכמן. כן, ברור שגם המימון חשוב כאן.

● ההכנה: שבועים ומכוחים

הכל התחיל יומיים לפני הבחירות. לא אגיד שצפיתי את התוצאות האלה. אני לא מכיר אף אחד כזה: יחד עם זאת, הערכת שממשלה כראי

ייתיי חיוור. הייתי מודאג עד מוות. כל מילה נרדפת לראגה, לחיורון, לפחד מכישלון, כל מילה שתתאר ראגה — זה מה שהרגשתי לפני ההפגנה.

זה לא רק פרפרים בנטן; לשוני רבי קה לחיכי, הרגשתי...

אחרי השבת? אני מרגיש מאוד גא. בתור מי שעמד ליד אירגון המסע — רוצה שאומר — בתור מי שאירגן? — רווח לי, אני מלא גאווה.

עמדתי בכיכר מלכיישראל כשבת בערב, ונדהמתי לגלות כליכך הרבה

הדתיים? עוד לא הבנתי אז בדיוק מה קורה. זה נראה אז מין אלמנט עב"מי (עצם-בלתי-רמזוהה).

למחרת היום טילפנתי לפרופסור אוריאל רייכמן. אמרתי לו: "זה הזמן שצריך להתערור מחדש!" (רייכמן הוא נושאי-הדגל של הרעיון לחוקק חוקה בישראל ולשנות את שיטת-הבחירות). אולי הוא חשב על כך לבד, לפני שיחת-הטלפון שלי.

אחרי-כן הוזמנתי לערב בביתו של רייכמן. חיפשו מתנדב, כדי לממן את העסק של ההפגנה. החיפוש ארך 10

"אני מניח תפילין בבכל בוקר!"

רחל אבנרי, העולם הזה

שות המערך כוודאי תהיה בלתי-רצויה בעיני העם. נכון, מזה שנים רבות מאוד אני חבר של עזר, ראשי-המטה של המערך כב"חירות האחרונות. אבל אני הבריחרות

אנשים שאני מכיר — אנשים שאני מוכר להם, קונה מהם. לא, לא פוליטיקאים; רבים באו אלי ואמרו לי: "בכל הכבוד למי שאירגן את כל זה" והם לא ידעו שאני בעניין.

דמות של חרדי בהפגנה בכיכר-מלכיישראל. אני, בן, מתעב, אח העסקים הדתיים

רחל אבנרי, העולם הזה

מזה שנים רבות יותר...

אני לא קרוץ בין שניהם: אני עדיין חבר של עזר, אבל אינני חברי-חרות. מניתוח הסקרים והמישאלים, שפורסמו לפני הבחירות, עלה בעליל שהיה כמעט תיקו. לכן, לפני הבחירות, הלכתי לאנשים במטות של שתי המפלגות הגדולות וניסיתי למכור להם רעיון. הרעיון אמר פשטנית: בלילה-הבחירות, בשעה 22.05, שלוש שניות אחרי פירסום המידע בטלוויזיה, יטלפנו כמי שפרס זה אל זה ויסבירו כי בהתחשב בתוצאות וברצון הבורח, הרי שחלום-הבלחות עומד להתגשם, אם לא ייזוהרו. התוצאה צריכה להיות — אם יתרגמו את רצון הבורח — להקים ממשלה, שאלה יזמנו להשתתף בקריאה גם מיפלגות אחרות, לפי רצונן.

פניתי לכמה אנשים — וביניהם אורי פורת, מנכ"ל רשות-השדור — ואמרתי להם שיתכוננו להתארגנות כזאת. מדוע דווקא אני? הייתי מאוד שמח

האיש שמאחורי ההפגנה

כשדויד קוליץ דיבר איתי במוצאי-שבת, הוא נשמע נרגש, סחוט, גא. רגשות אלה איפיונו את השיחה כשיספר לי, מייד אחרי סיום ההפגנה בכיכר מלכיישראל למען ממשלת מערך-ליכוד: "זה נגמר... היה מאוד מוצלח... זה מאוד הצליח... הגענו כליכך הרבה אנשים, אנשים שלא מגיעים בדרך-כלל להפגנות בכיכר..." מצב-רוחו היה דומה למחרת היום, כאשר הציג לפני את בנו החייל. בשני המיקרים היתה השורה התחתונה: "הילד הזה הוא שלי!"

"הילד" הלך למישחק-הכדורסל בין מכבי והמועל תל-אביב, ואילו קוליץ שוחח על ה"בייבי" החדש שלו: היוזמה למען ממשלת ליכוד-מערך, יוזמה שהתחילה במודעות יקרות בעיתונות, שהמשיכה בהפגנה מרגשת בכיכר מלכיישראל בתל-אביב, ועל פי אביר-הרעיון עוד היד נטויה.

דויד קוליץ — בן 45, יפה, בעל מוניטין של יפה — אינו משתגע להתראיין. בארכיוני העיתונות בארץ ניתן למצוא מאמרים עליו, ללא שיתוף-פעולה מצד האיש. במאמרים אלה הוא מצטייר כמצליח, נקודה. גבוה, מוכשר, מרושת היטב בקרב העסקונה הפוליטית, חכם. די חכם כדי להתרחק מרחק-בטיחות מהזרקורים, ובכל-זאת לכוון אותם מדי פעם לעברו, לגרות, לסקרן. לא יותר. בכל זאת, בלהט הרגשות של הצלחת ההפגנה, וכמה שעות לפני טיסה לחו"ל, באווירה של בילבול פוליטי, הסכים להיפגש. חברת "אלול" של קוליץ ממוקמת ב"בית-אמריקה". בחדרו הגדול בולטת מייד "מפת יס-ההלכה, התורה שבעל-פה". מאחורי כסאו מוצב תצלום-ענק של ירושלים העתיקה. קוליץ אינו נראה כאיש-עסקים לחוץ, רץ, הממהר לאנשהו. הוא נראה שלוו, בוטח, כמי שיועד את ערכו בשוק-העסקים.

באחד המאמרים עליו אמרו את הונו בשלושה מיליון דולר. במושגים המקומיים זהו איל-הון. אולם בשיחתנו לא עסקנו בענייני עסקים חובקי-עולם, אלא בעניין המשך מסע-המודעות בעיתונות בעד ממשלת מערך-ליכוד.

השם קוליץ מעורר אסוציאציות עם שמות כמו עזר וייצמן, רמי אונגר. קוליץ התחיל את דרכו בעזרתו של וייצמן, ומשם עלה ופרח בעולם-העסקים כמטאור. כשפרש — והוא תמיד פורש, כך היעד על עצמו — תפס את מקומו אונגר. כלומר, ניסה לתפוס את מקומו, אך לא הצליח כקודמו.

כבר נרמו שהיחסים בין קוליץ לבין אונגר אינם מהמשופרים ושאונגר, אולי, מקנא בקוליץ המצליח. קוליץ, בשכל רב, אינו מקפיד רק לשמור על מרחק מהתיקשורת, אלא גם מעולם-הפוליטיקה, על תכניו והרכילות הכרוכה בו. את עזר וייצמן הוא מזכיר כחבר קרוב, ולא כקרש-קפיצה פוליטי כלכלי-חברתי.

במהלך השיחה הוא מוזג משקה חריף, מתרווח וחושף טפח מילדותו: רקע דתי, מישפחה חרות-נקיט. מה שנראה תחילה כצעצוע של ילד מפונק, אולי משועמם מעט, המנסה את כוחו בשטח חדש, מקבל במהלך השיחה מימד של עומק. אוק בתום הראיון נראה קוליץ לפתע משוחרר, רגוע. הוא שיחרר אוויר כאילו אמר: "אתמול עברתי הפגנה, היום — ראיון!" אז, רק אז, שב אלי הגיוונים השרמנטים, וכל הכרוך בלהיות איש-עסקים, מצליח, מרושת פוליטית.

קוליץ (משמאל) עם עזר וייצמן בהרבה (1977). הילד הזה הוא שלי